

Halil Yörükođlu

Kaçış Rampası

Öykü

İÇİNDEKİLER

Gözleri Fattan Güzel.....	11
Seni Seviyorum Suzan.....	17
Ben Haluk.....	21
Bir Sonraki Durak Maslak.....	25
Kaç Hikâye Çıkar Bir Balık Karnından.....	29
Hikâye Hikâye Üstüne	35
Yâsin	41
Uyudum Uyandım, Değişmedi Dünya	45
Masa	49
Zamansız Bir İlan	53
Kimse Sormadı	57
Bekliyorum.....	61
İyi Biri.....	65
Halime.....	69
Sınır.....	73
Menekşe'nin Gözleri.....	77

Gözleri Fettan Güzel

“Lakayt olmayın. Saçınıza, sakalınıza dikkat edin. Her gün yıkamasanız da en azından güneşli gömleklerinizin yakasını temizleyin. İyi imaj, iyi bahşiş! Gözünüzü masalarınızdan ayırmayın. Ne çok yakın ne çok uzak. Başını kaldıran müşteri sizi tak diye görmeli. Ben sizin için söylüyorum, oğlum!” diyor patron. Bıkmadan usanmadan ve her akşam. Bunları söylerken ne kadar cinsse, aynı adam, bir gece önceden iyi ciro yapıldıysa bu sefer oluyor bir melek. İşler başlamadan bir tek de yuvarlarsa değme keyfine. Hele bir de Salih anlatmaya başlamışsa seyreyle cümbüşü.

Salih desen bir tuhaf âdem! Bazen ıssız bir sokak, bazen çarşı pazar oluyor. Keyfe keyif, geceye güzellik! Ama onun da neşesi yerinde olacak illa. Yerinde olacak dediğim, hepimiz gibi işte. Bahşişi iyi gelecek, annesi öksürmeyecek, kardeşinin okulu iyi gidecek.

Benden de öbür garsonlardan da farklıdır Salih. Kendi halinde çalışır, iş bitince doğru eve gider. Bir akşam da, “Yorulduğum, şurada sizinle iki dakika soluklanayım, şu biradan köpüklü bir yudum alayım,” demez. Sorsan

söylemez. Mesai bitince, kaçır gibi evinin yolunu tutar. Fakat neşeliyse de dökülür laflar ağzından. Şaşır kahrısın, ikisi aynı adam mı diye!

O akşam neşemiz yerinde. Sahnede Ayhan abi var. Mustafa Keser taklidiyle bir yer edinmiş mekânda kendine. Sazcılara sorsan, “Bitik abicim ses!” derler ama Ayhan abi bak neler anlatır sana! Zamanında, bir simgen olsun, demiş biri; bu da Mustafa Keser’in mendili var, benim de olsun niyetine, eline bir mendil almış, başlamış burnundan şarkı söylemeye. Bir iki takım elbise, saçlara jöle, al sana Ayhan abi, al sana Mustafa Keser!

Mekân ışıltılı. Masalar dolu. Kadınlar güzel. Patron etrafta geziniyor. Servisini yapan soluğu mutfakta alıyor. Salih’in keyfi yerinde. İçerinin gürültüsü mutfağa, mutfağın neşesi dışarı taşıyor. Garsonlar, kasaya bakan kız, aşçı, sırasını bekleyen dansöz, herkes gülmek için bahane arıyor. Aşçıyla kız sabit, garsonlar sürekli girip çıkıyor. Salih büyük porselen tabaklardan ilkin sağ elindeki havaya kaldırıp geceye kendince girişini yapıyor: “Bak işte! Orta yaş memur. Cinsiyeti erkek.”

Kızartma kokulu mutfakta alkış kopuyor. Durun durun, diyorum, devam etsin adam. Devam ediyor. “Balığın kafasını bile yemiş. Yanında rakı içmiş. Balık çiftlik.” Cümlesi bitince bu defa öteki tabağı kaldırıp devam ediyor: “Yanıdaki arkadaşı da aynından! Değişmez abicim bu kafa! ‘Aynından’ diye sipariş vermek nedir ya, nasıl yani? Aynı balığı mı seviyorsunuz? İnsan neyi sevdiğine kendisi karar veremezse neden yaşar? Fotokopi mi bu, birini pişirip çoğaltalım, değil mi ama?”

Basıyoruz kahkahayı. “Bunlar bahşiş falan vermez, usta. Altı ayda bir balıkçıya gelen adam bahşiş mi verir

Allah aşkına? Dur bitmedi, bir yere ayrılmayın, hemen geliyorum.” O an patron giriyor içeri. “Ne oldu lan, başladın mı gene fal bakmaya?” Salih elinde tabaklarla sırtarak içeri gidiyor. Kaldığı yeri de unutmuyor geri geldiğinde. “Bak, kadınlar ne kadar nazık, incecik istavritlerin beş tanesini yemişler, altıncısı kalmış. Kadınlardan az daha genç olanı kesin edebiyat öğretmeni. Edebiyat öğretmenleri hem genç hem narin olurlar. İnceciktir parmakları. En azından benim gördüklerim öyleydi. Bizim bir edebiyat hocamız vardı, aman yarabbi! Orhan Veli derken parmakları boşlukta süzülürdü. Böyle, sadece dikkatli bakanların gördüğü bir harita çizirdi havaya. Sonra sanki sınırları birleştiriyormuş gibi ellerini kavuştururdu. Ne varsa insanın içinde, ellerinden, dokunduklarından belli eder kendini. Yemek yemesinden, bardağı tutmasından. Bakın, size söylüyorum, bu kadın mesleğe yeni başlamış, ortamın yenisi. İlk tayinde buraya gelmiş. Hatta yeni gelen bu kızı, palamut yiyen edebiyatçıya yapmaya niyetlenmişler. Edebiyat öğretmenin parmakları ince olur, dedik ama bu herifinkiler dolma gibi. Hoş, müdür yardımcısı da olabilir! Para sayar akşam kadar. Nerden biliyorum, balığın iskeletinden. Dayak yemiş balık baksana!”

“Lan, bir de kime oy attıklarını söyle bari!”

Yine kahkaha kopuyor. Patron tatlıları eline veriyor, Salih tekrar servise çıkıyor.

O çıkınca, “Bu çocuğun da sağı solu belli değil; bir konuşur, üç susar, anlamadım valla!” diyor. Patronun sorusuna cevap veren yok. Derdimiz gülmek, eğlenmek. Salih devam edecek diye kimse dağılmıyor. Garsonlardan işi olan girip çıkıyor. Aşçılardan biri elindeki siparişe

dönüyor, biri o arayı dansöze laf atarak geçiriyor. Mutfak değil, matine. Saat geceyarısına gelmek üzere.

Biz içeride şen şakrak gülerken bir sessizlik oluyor mekânda. Alışılmadık bir sessizlik. Mutfaktan çıkarken kulağa çarpan çatal bıçak seslerinin bile duyulmadığı bir sükûnet. Hepimiz birden dikkat kesiliyoruz. Bu saatte pek de hayra alâmet değil bu sessizlik, üstüne bir de müzik duruyor. Öyle pat diye değil ama, önce bir duraksar gibi oluyor sazlar, sonra sırayla susuyor. Patron, "Bir şey oldu, içeri gidiyorum!" deyip bir hışım çıkıyor.

Müzik durduysa ya birisi garsona laf atmıştır ya da hesaba itirazı fazla kaçırmıştır. Anca öyle. Yoksa bu saatte müzik sussun, geceye kör bir sessizlik çöksün, olacak iş değil. Neyse, apar topar biz de çıkıyoruz mutfaktan. İlk Ayhan abiyi görüyorum, sahnede. Hemen masaların başladığı yerde, sırasını bekleyen dansöz duruyor. Daha ne olduğunu anlamadan klarnetin, cümbüşün, kemanın bıraktığı boşluğu bir el silah sesi dolduruyor. Bir çılgılık yükseliyor aynı anda. Masaların arasındaki garsonlar donakalıyor. Patron dizleri üzerine çöküyor: "Devam edin, devam edin, müzik durmasın, söyle oğlum!" diyor Ayhan abiye. Ayhan abinin gözleri yuvasından çıkacak, ağzı balık gibi bir iki kez açılıp kapanıyor.

Arka taraftaki masada oturan adamın kalın gövdesi, ağzına kadar dolmuş çöp torbası gibi ağır çekim düşüyor masanın üzerine. Bakımlı bıyıkları, yağlı saçları tatlı tabağının içinde. Ağzı hafif aralık, hırıltılar çıkıyor. Bem-beyaz masa örtüsü kan içinde. Yanında oturan gencecik kız şaşkın, iyice çocuk duruyor bu haliyle. Salih'i en son masanın orada, elinde silahla görüyorum, tabak yerine.

*

Balıkçının ışıkları sabaha karşı kapandı. Denize doğru bir kan kokusu yayıldı ahşap zeminden. Belki de kan, kunduralarının altında, evine işsiz dönen garsonlarla terk etti balıkçıyı. Hepimiz çil yavrusu gibi dağıldık. Salih, aynı keyifsiz gecelerdeki sessiz haliyle bindi polis aracına.

Zaman geçti. Ayakkabımdaki kan lekeleri çıktı. O balık lokantasının önünden geçmedim bir daha. Başka yerde iş buldum. Çok şükür, yeni lokantaya da alışıyorum. Aradan ne kadar geçti bilmem, yine bir vakit mutfakta siparişleri beklerken, "O gece n'oldu sahi?" dedi birisi. Bir an durdum. Mutfağın kapısı açıldı. Bir uğultu doldu içeri. Soruyu sorana şöyle bir baktım. Siparişleri alıp içeri yollandım. Gözlerim sahnede Ayhan abiyi, masaların arasında Salih'i aradı.

Birkaç ay sonra ne olduysa, gene bir mesai saatinde, açtım dilimdeki bütün kilitleri. Mutfaktaydık. Keyfimiz yerinde. Başladım Salih'in baktığı falın devamına.

"Bakın abicim, adam hem zengin hem aç. Bence müteahhit. Belki de vekil. Belinde silah var. Levrek yemiş, bir tek iskeleti kalmış levreğin. Limonu bile yemiş. Bahşiş var mı? Çok! Neden? Çünkü parası çok! İstiyor ki kimse onları rahatsız etmesin, servis bitsin, etrafından herkes çekilsin. Garson alsın bahşişini, o kendi mavrasına baksın. Kız büyük ihtimal öğrenci. En bildik balığı seçmiş, palamut istemiş. Bir tarafını yemiş, öbür tarafa gelene kadar adam rahat vermemiş. Kızın elleri incecik, narin. Ne diyordum, hah, adam aç. Hemen tatlı istiyor. Vakti az, acelesi var. Derdi bir an önce otele gitmek. Çünkü şehir dışındaki toplantısından ertesi gün öğlene dek dönecek, karısına da öyle dedi."

Basıyorlar kahkahayı. Tabakların, bardakların arasında özenli adımlarla hareket edip özensiz kahkahalar atıyorlar. Ee, sonra, diye sırtıyor garsonlardan biri. “Sonrası hep aynı yerde bitiyor bu hikâyelerin,” deyip susuyorum. Anlamıyorlar dediğimi. Duymuyorlar bile belki. Sesim çıkmıyor artık.

“Dokunma ona, dokunma,” diyorum içimden. “Adamın elleri iri, kıllı, açgözlü.”

Duruyorum öylece. Salih geliyor o an hayalime. “Gözleri nasıldı?” diyor.

“Gözleri fettan güzel,” diyorum.